

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.9. Nullus debet se innocentem putare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

dire, ne iisdem adimat agendi, hoc est, pœnas aut præmia promerendi libertatem. Sufficit si unicuique dat gratiam sufficientem, qua, si velit, possit pœnas æternas vitare, atque præmia promereri. Deinde quis scit, an fuerint innocentes? quàm enim difficile est vxorem marito, & filios parenti non consentire, aut facta illius non approbare, potentiam non optare, & quocumque tandem modo promouere? Et esto aliqui (ut sæpe fit) fuerint innocentes ac talibus malis per se non digni, tamen sine iniuria à Numine illata, propter coniunctionem vitæ & habitationis, communi malo inuolue-

Leonard.
Lect. lib.
13 de per-
fectionib.
diu c. 11.

bantur. Sicut enim in corpore naturali membrum quodlibet est particeps commodorum & incommodorum ipsius corporis; ita in corpore politico quodlibet membrum, etiamsi causam cum alijs non dedederit, communis prosperitatis & calamitatis est confors. Neq; aliter iuxta ordinariam rerum legem fieri potest ob commorationem iustorum cum iniquis, quibus sunt permixti, & in quorum medio degunt. Itaq; respectu talium, illa afflictio non tam est pœna, qua eorum peccata vindicantur, quàm exercitatio virtutis & patientiæ ad maiorem gloriam.

IX

Nemo tamen facile in animum inducat, se
talem

talem afflictionem non esse commeritum: hoc enim est quod Dominus grauiter in S. Iob reprehendit, qui tantam se calamitatem non commeruisse contendebat. Nemo enim animi statum, utrum amore an odio dignus sit, plene nouit: nemo peccatorum pondera, & mensuras, quantumque pœnarum respondeat singulis, cognoscit. Delicta, inquit Propheta, quis intelligit? ab occultis meis munda me. Quamuis enim Deus hanc calamitatem non immittat tibi ad peccatorum vindictam, sed ad patientie probationem; non tamen hinc efficitur, te illam non esse promeritum, aut Deum non potuisse illam iuste pro peccatis irrogare, nam etiam quadam venialia ad hoc sufficiunt. Si enim post hanc vitam nonnulla venialia grauissimis, & diuturnis purgatorij ignis supplicijs iuste puniuntur, cur non in hac vita quibusuis calamitatibus, qua pœnis purgatorij longè sunt minores, vindicari possint? Hæc dici possunt ijs, qui se innocentes putant atque immerentes pati. Quamquam ea nunc viuimus tempora, in quibus tanta malorum labem, tantaque quotidie videmus flagitia cumulari: que si velis accuratè considerare, per singula, si quidem accuratè id fieri queat, nunquam poteris a lachrymis temperare. Sic enim omnia confusa, sic sunt cuncta resoluta.

NULLE
 DEBET SE
 INNOCEN-
 TEM PV-
 TARE

Psal. 18.

S. Chry-
 lib. 1. de
 contrite
 cordis
 cap. 19

resoluta.

48 Cap. II. Icilini, & Alberici exemplo,
resoluta, ut ne vestigium quidē virtutis usquam
videas: nequitia verò & luxuria repleta esse
cuncta perspicias: & quod est infelicius, perur-
gentium nos malorum iam nec ipsi sensum capi-
mus, nec alijs præbemus, nec alios monemus:
sed sumus velut corpus extrinsecus quidem flo-
rens ac vegetum, intrinsecus verò tabe pessimi
languoris absumptum. Et contigit nobis, quod
illis solet, qui vel phrenesin patiuntur, vel mente
capti sunt, à quibus cū multa turpia & perri-
dicula vel dicantur, vel etiam gerantur, nec
pudoris tamē aliquid, nec pœnitudinis capiunt:
quin immo & magnifici sibi, ac sapientiores sanis
videntur, ac sapientibus. Ita ergo & nos, cū
omnia, que sanitati contraria sunt geramus, ne
hoc ipsum quidem, quod deest nobis sanitas, no-
uimus. At enim si fortē in corpore parum ali-
quid morbi pulsauerit, statim & medicos adhi-
bemus, & pecunias profundimus, & omni obser-
uantia quod competit, gerimus: nec prius abstiti-
mus, quàm, qua molesta sunt, mitigentur. Antea
verò cū quotidie vulneretur, cū per sin-
gula lanietur corporis affectionibus, ac vitis,
uratur, precipitetur, & modis omnibus pereat,
ne parua quidem pro ea nos cura sollicitat. Sed
horum omnium causa illa est, quod omnes pari-
ter hic morbus obtinuit: & tamquam si accideret
multis

multis ſub vno morbo languentibus, praesto eſſe neminem ſanum, certum eſt, quod omnes pariter corrumpat, & abſumat incuria, dum nemo eſt, qui vel opportuna praebeat, vel importuna prohibeat: ita & nobis, dum nemo ſanus eſt, ſed omnes languemus, alij maiore, alij minore ex parte, nemo eſt, qui curet: omnes enim indigent cura. Icilium haereſis, ambitio, odium, immanitas ad exitium adduxit. O quam late nunc iſta omnia dominantur! quanta odia, vindictae, imprecationes, inſidiae, proditiones glifcunt! quae luxuriae infania, quanta intemperantia viget? quanta rerum ſacrarum incuria? quanta vel obliuio, vel ignorantia eorum, quae ad ſalutem animae pertinent? quantus contemptus Eccleſiaſticorum, & ſpiritualium medicorum? quanta nauſea admonitionum? vt non tantum haereſin, ſed atheiſmum homines paſſim profiteri videantur.

Et Deus non irascat? Deus non exurgat? Immo omnes Angeli in caelo, qui alioqui humanum genus tueri amant; omnes Sancti, qui alioqui ſolent eſſe miſerorum patroni; tanta conſpecta mortalium ſuperbia atq; impietate, diuino zelo accenſi, clamant: *Exurgat Deus, & diſſipentur inimici* Plal. 67.

X.
DE MEN-
SVRA PEC-
CATIS
CONSTI-
TVTA,